

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: J. V.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUKHK-20794/DS/2018/Dr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 4. 9. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUKHK-20794/DS/2018/Dr, a souvisejícího rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 5. 2018, č. j. MUDK-ODP/55868-2018/zav 25442-2016/zav,

kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Blíže neurčený řidič dne 2. 6. 2016, v 21:43 hodin, na pozemní komunikaci II/300 v obci Třebihošť, Horní Dehtov, směr Hořice, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 67 km/h (a to po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h). Tímto jednáním došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž takové porušení vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem sedmnácti žalobních bodů, označených: omezení na způsobu platby určené částky; nezákonné rozdělení plateb; obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu; nedostatečné vymezení skutku - okamžité změření vs. úsek; není odložení věci; absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí; neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“; zavinění; sankce - neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno; sankce - nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení; nestanovení místa přestupku; prekluse - jeden rok mezi zahájením řízení a rozhodnutím; absence zjištění formy zavinění řidiče; neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou; neexistence skutkové podstaty založené na úsekovém měření; neoprávněné narušení osobních údajů řidiče s důsledkem nezákonnosti odsouzení; nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. Posouzení věci krajským soudem.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na napadené rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018, č. j. KUKHK-20794/DS/2018/Dr.
7. K námitce omezení způsobu platby žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost uhradit určenou částku zcela standardními, obecně užívanými, způsoby.

8. K oprávnění obecní policie pořizovat záznamu odkazuje žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
9. Žalovaný rovněž uvedl, že dle jeho názoru je z výroku rozhodnutí zřejmé, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, jakým způsobem bylo toto porušení zjištěno, kde k tomuto jednání došlo a jaká ustanovení zákona porušil. Rovněž je výrok rozhodnutí srozumitelný a obsahuje všechny zákonem předpokládané náležitosti.
10. K námitce nezveřejnění informace o zřízení automatického technického systému uvedl, že toto oznámení je vyvěšeno na úřední desce obce Třebihošť. Dále byla veřejnost informována prostřednictvím médií.
11. Dále se žalovaný vyjádřil, že usnesení o odložení věci je součástí správního spisu, že uvedený přestupek provozovatele vozidla nevyžaduje zavinění, a že zákon neukládá povinnost označit úsek měření dopravní značkou. Závěrem se žalovaný vyjádřil i k námitce prekluze, kdy se jedná o skutek z roku 2016 a řízení probíhá podle právní úpravy platné v době jeho spáchání. Žalovaný postupoval dle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

IV. Jednání soudu

12. K jednání konanému dne 11. 6. 2020 se dostavil pouze právní zástupce žalobce, žalovaný se z jednání omluvil.
13. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zaměřil se na 2 žalobní námítky – 1) obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu a 2) prekluze. K námitce prekluze žalobce uvedl, že se objevily nové významné skutečnosti, přičemž především odkázal na nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým byla zrušena věta první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy protiústavnost věty druhé byla namítána již v samotné žalobě. Žalobce rovněž upozornil na návrh na zrušení § 112 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky, který je v současné době projednáván Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Vzhledem k projednávání této věci a očekávání žalobce, že návrhu na zrušení ustanovení bude vyhověno, tento navrhl, aby bylo řízení přerušeno.
14. K námitce, že nebyla řádně zveřejněna informace o prováděném měření rychlosti obecní policií, žalobce uvedl, že v řízení před správním orgánem nebylo prokázáno tvrzení žalovaného, že informace byla zveřejněna na úřední desce obce Třebihošť. Dále se žalobce domníval, že ani takové zveřejnění by nebylo dostačující, jelikož měření neproběhlo v obci Třebihošť, ale v obci Horní Dehtov. Ani tvrzení žalovaného, že informace o měření byla zveřejněna v médiích, nebyla prokázána, přičemž žalobce odkazoval na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 1 As 33/2011). Ve zbytku žalobních námitek se žalobce odkázal na znění žaloby.
15. Ve svém závěrečném návrhu žalobce odkázal na obsah žaloby
16. Krajský soud provedl při nařízeném jednání důkaz Novinami královédvorské radnice ze dne 30. 1. 2014, č. 1/2014, které na úvodní straně v článku nazvaném „Úsekové měření rychlosti na Královédvorskú“ autora Jana Sedláčka informují, že město Dvůr Králové nad Labem bude v rámci prevence a zvyšování bezpečnosti dopravy připravit projekt úsekového měření rychlosti, kdy první měřený úsek je ve Dvoře Králové nad Labem v ulici Tyršova. Dále bylo uvedeno, že měřicí zařízení bude dále v první polovině roku

2014 instalováno v lokalitách Lipnice, Choustníkovo Hradiště, Kocbeře, Horní Dehtov a Vlčkovice v Podkrkonoší.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
18. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě ze dne 6. 7. 2016. K přestupku došlo dne 2. 6. 2016, v 21:43 hodin, na pozemní komunikaci II/300 v obci Třebihošť, Horní Dehtov, směr Hořice, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 67 km/h (a to po odečtení tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h). Součástí správního spisu je rovněž i karta vozidla, fotografická dokumentace z měřicího zařízení, veřejnoprávní smlouva o výkonu některých úkolů městské policie, ověřovací list č. 8012-OL-70152-16 ze dne 18. 5. 2016 měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo rychloměru GEMVEL0009, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možné používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Dále je ve spise obsažen souhlas Policie České republiky s návrhem úseků vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
19. Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvě byl žalobce jako provozovatel vozidla poučen, že místo zaplacení částky může sdělit údaje o totožnosti osoby, která v době spáchání přestupku řídila vozidlo. Žalobce jako řidiče uvedl pana W. H. Správní orgán vyzval označenou osobou ke sdělení skutečností potřebných ke zjištění totožnosti řidiče vozidla. Ten prostřednictvím písemného podání odepřel výpověď. Proto ho správní orgán opět vyzval, a to na adresu trvalého pobytu. Písemnost se však vrátila jako nedoručitelná. Jiná kontaktní nebo doručovací adresa nebyla v dostupných evidencích zjištěna.
20. Na základě prověrky provedené Policií České republiky bylo zjištěno, že se na adrese pro doručování pouze nachází poštovní schránka označená jménem H., nicméně s osobou tohoto jména nebyla nikdy uzavřena nájemní smlouva. Jelikož žalobce označil nekontaktní osobu žijící v zahraničí a správní orgány neměly reálnou možnost zjistit totožnost přestupce, věc usnesením ze dne 28. 3. 2017 odložil dle § 66 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Následně vydal správní orgán I. stupně dne 28. 3. 2017 příkaz, č. j. MUDK-ODP/27254-2017/kld 25442-2016/kld, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení zasláním vyrozumění o pokračování správního řízení po

podaném odporu proti příkazu, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.

21. Dne 15. 5. 2017 byla zmocněncem zaslána námitka podjatosti. Téhož dne byla zmocněncem rovněž zaslána žádost o informace. Po jejich vyřešení byl zmocněnec žalobce vyrozuměn o pokračování řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jelikož tohoto práva nebylo využito, vydal správní orgán I. stupně dne 11. 5. 2018 rozhodnutí, č. j. MUDK-ODP/55868-2018/zav 25442-2016/zav, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 citovaného zákona.
22. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15. 5. 2018 blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Správní orgán II. stupně se ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně a odvolání svým rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018 zamítl.
23. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 17 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za odůvodněnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
24. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

V. 1. Omezení na způsobu platby určené částky

25. V prvním z žalobních bodů žalobce namítá, že jej správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky, když stanovil, že pokutu lze uhradit pouze převodem na bankovní účet, nebo v hotovosti na pokladně městského úřadu. Žalobce se odkazuje na ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a dovozuje nezákonnost výzvy, když mu nebylo umožněno provést platbu všemi tímto zákonem předpokládanými způsoby.
26. Krajský soud k této námitce uvádí, že tato část výzvy má pouze informativní charakter (výrok dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí) a tudíž žalobce na způsobu placení ani nijak omezit nemůže. Tuto námitku proto soud neshledal jako opodstatněnou.

V. 2. Nezákonné rozdělení plateb

27. Dále žalobce namítá, že byl zkrácen na svých právech tím, že platba pokuty a náhrady nákladů měla sice být poukázána na stejný účet, nicméně pod jiným variabilním symbolem, což bylo pro žalobce spojeno s dodatečnými náklady, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Jediným způsobem, jak může finanční prostředky správnímu orgánu dopravit je cesta na pokladnu, která je pro něho vzhledem ke vzdálenosti sídla mimořádně nákladná, nebo vkladem na pobočce. Obě platby jsou dle názoru žalobce tzv. kvazidaněmi a řídí se daňovým řádem. Rovněž uvedl, že banka ČSOB účtuje za jeden vklad 100 Kč, a žalobce by byl nucen učinit dva vklady, čímž by mu náklady vzrostly. Žalobce tak má za to, že je krácen na svých právech a navíc mu správní orgány tímto způsobem zvyšují pokutu o dalších 5 %.
28. Ani s touto žalobní námitkou se krajský soud nemohl ztotožnit. Dle § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň platí, že tento určený způsob zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení má pouze informativní charakter a osoba, jíž je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanoveními daňového řádu.
29. Soud konstatuje, že postup správního orgánu I. stupně byl správný, když tento stanovil žalobci zvlášť povinnost zaplatit pokutu a zvlášť uhradit náklady řízení, jelikož jde o dvě samostatné povinnosti, k jejichž splnění byl žalobce zavázán. Ten sice namítal různé domnělé obtíže, které mu brání v zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, avšak žádné z nich nepodložil důkazem. Zároveň nelze souhlasit s tím, že by jakékoli dodatečné, a dle soudu marginální náklady spojené s provedením platby, byly přičitatelné ke stanovené pokutě nebo povinnosti nahradit náklady řízení. Náklady spojené s provedením platby nejsou příjmem rozpočtu příslušného úřadu. Je na žalobci, aby si pro splnění uložených povinností zvolil způsob platby, který považuje za nejvhodnější, zároveň nelze akceptovat, že by případné náklady na provedení uvedených plateb byly důvodem pro prominutí stanovených povinností. Náklady spojené se zaplacením pokuty a náhrady nákladů nemohou vést k automatické imunitě vůči sankcím ukládaným v rámci veřejného práva (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351)

V. 3. Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

30. Žalobce je toho názoru, že měření rychlosti proběhlo v rozporu správními předpisy, jelikož nedošlo k řádnému uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).
31. Krajský soud přezkoumal, zda ze strany Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem došlo k naplnění požadavků stanovených v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, dle kterého: „Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“ Při zjišťování naplnění podmínek krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, ve kterém je mimo jiné založena Veřejnoprávní smlouva č. KTÚ/VERJ-2013/597, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť, a dále ze souhlasného stanoviska Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov, dopravní inspektorát,

s návrhem úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, ze dne 21. 12. 2015, č. j. KRP H-433-207/Čj-2015-051006. Při ústním jednání pak krajský soud provedl důkaz článkem „Úsekové měření rychlosti na Královédvorské“, který byl dne 30. 1. 2014 zveřejněn v Novinách Královédvorské radnice, č. 1/2014, které vydává město Dvůr Králové nad Labem. Tímto bylo zcela prokázáno, že v době spáchání přestupku byla informace o úsekovém měření zveřejněna.

32. Jak plyne ze znění zákona a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019, není stanovena přesná forma uveřejnění informace o provádění měření, je tak na konkrétní obci, jaký způsob zveřejnění zvolí, přičemž nejde o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce. Zveřejnění na internetu je nutné též považovat za vhodnou formu zveřejnění, kdy v takovém případě je umožněno i široké veřejnosti, aby se seznámila se skutečností, v jakém místě bude probíhat úsekové měření. Dle Nejvyššího správního soudu nelze trvat na tom, aby obec musela prokazovat, že se s touto informací mohl přestupce seznámit, a to jak materiálně, tak i formálně.
33. Krajský soud se plně ztotožňuje s postupem Nejvyššího správního soudu, proto v návaznosti na skutkový stav a provedené dokazování konstatuje, že neshledává tento žalobní bod jako důvodný.

V. 4. Nedostatečné vymezení skutku - okamžité změření vs. úsek

34. V tomto žalobním bodě namítal žalobce, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu nebylo vymezeno, zda tento uznal žalobce vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za nedodržení nejvyšší povolené rychlosti v určitém delším úseku.
35. Krajský soud zde považuje za vhodné upozornit, že žalobce je za přestupek jako provozovatel vozidla objektivně odpovědný. Tento přestupek spočíval v tom, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
36. Soud zároveň doplňuje, že dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že: „v obci smí jet řidič nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h“. Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší povolenou rychlost a není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti.
37. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší povolená rychlost v obci, resp. jestli řidič překročil rychlost jednorázově v konkrétním místě, nebo zda překročil rychlost v delším úseku. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jako

provozovatele vozidla, je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

V. 5 Není odložení věci

38. V tomto žalobním bodě žalobce upozorňuje, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolává se při tom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou ne zahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo jeho spáchání prokázáno. Dle tvrzení žalobce nebylo správním orgánem žádné řízení zahájeno, a tedy nemohlo být ani zastaveno. První podmínka pak byla splněna pouze zdánlivě, když správní orgán sice usnesení o odložení věci poznamenal do spisu, avšak o tomto kroku nevyrozuměl žalobce. Tímto zkrátil správní orgán žalobce na jeho právech.
39. Krajský soud má za to, že správní orgán I. stupně nepochybil, když usnesení o odložení věci nezaslal žalobci, neboť nic takového mu zákon neukládal. V projednávané věci totiž speciální právní úprava obsažená v ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2016 jasně stanovila, že o odložení věci se vyrozumí pouze poškozený. Jelikož žalobce nebyl poškozeným ve smyslu zákona o přestupcích, nebylo povinností správního orgánu jej o odložení věci informovat. Jeho procesní práva a povědomost o odložení věci byla dostatečně garantovaná možností nahlížet do předmětného správního spisu. Krajský soud proto musí konstatovat, že se žalobce nesprávně dovolává ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění od 1. 10. 2016, která se dle přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., použije až na řízení zahájená po nabytí účinnosti této právní úpravy. Až toto ustanovení zakotvilo úpravu, podle které „o odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamenává do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.” (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 6 As 260/2018).

V. 6. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

40. Žalobce dále namítal nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. Žalobce upozornil i na § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
41. K této námitce odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21), ve kterém bylo dovozeno, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (dnes přestupek) podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích byla konstruována jako odpovědnost objektivní s přípustnými liberačními důvody a k naplnění skutkové podstaty tak není vyžadováno zavinění delikventa. Nelze proto souhlasit s námitkou žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud ve výroku prvostupňového a napadeného rozhodnutí neuvedly formu zavinění. Žalobní bod není důvodný.

V. 7. Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

42. V rámci tohoto žalobního bodu žalobce namítal, že rozhodnutí, kterým byl uznán vinným, je nezákonné z důvodu neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to s ohledem na novelu tohoto zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb.
43. S účinností k 1. 7. 2017 byl zrušen zákon o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj neobsahuje zákon o odpovědnosti za přestupky skutkové podstaty přestupků. Ty jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Jednou z podstatných změn nové právní úpravy správního trestání je zahrnutí tzv. jiných správních deliktů pod pojem přestupek. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
44. Krajský soud při svém rozhodování vycházel i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, uvedl, že: „nelze trestat podle starého práva v době účinnosti nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
45. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení jsou i nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
46. Soud nepopírá, že v rámci správního trestání je nezbytné použít právní úpravu, která je pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemůže automaticky znamenat zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchané za účinnosti dřívějších předpisů. Zde lze odkázat na § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky, který ve svém prvním odstavci stanoví: „na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost, došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.“
47. Ze srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech stejná, použití novější právní úpravy by tak vedlo ke stejnému výsledku řízení. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové úpravy. Z důvodů výše uvedených se tak soud s touto námitkou neztotožnil.

V. 8. Zavinení

48. V dalším bodě svého podání žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůta doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce podrobně odůvodňuje své přesvědčení o nabytí účinnosti doprovodného zákona až ke dni 13. 7. 2017. S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti vyžadováno v souladu s § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinění. Teprve dnem 13. 7. 2017 bylo zavinění jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z tohoto následně žalobce dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) nejen na správní delikty spáchané v období od 1. 7. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného příznivější, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s tím žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadeného rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu jeho vozidlem předešel, nicméně bezvýjimečně plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nemohl nijak zabránit. Nejednal tedy ani v nevědomé nedbalosti.
49. K přesvědčení žalobce o nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. Dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze, krajský soud konstatuje, že tento zákon je zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a fyzických osob. Již ze samotné podstaty věci, z důvodu jednotnosti právního řádu, byla data účinnosti zákonů, které spolu souvisí, sjednocena. Tento postup je legitimní.
50. V § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., na který se žalobce odkazuje, je stanoveno, že: „pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.“ V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů uvedených v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., které považoval za naléhavý obecný zájem, přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.
51. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit, a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatel vozidla, neboť taková právní úprava nikdy účinná nebyla.

V. 9. Sankce - neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

52. Žalobce zastává názor, že soud rozhodl o sankci nezákonně, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu (a příslušnou vyhláškou v případě výroku o nákladech řízení. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci rozhodnutí účinného právního předpisu bylo možné uložit příslušný druh trestu. Dle žalobce je rovněž zmatečný odkaz na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť dle tohoto ustanovení se uloží pokuta ve výši 2 500 - 5 000 Kč. Žalobci však byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
53. Krajský soud uvádí, že není pochyb o tom, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké požadavky. Právní kvalifikace skutku tak musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 3 téhož zákona. Ve výroku rozhodnutí je rovněž obsaženo, že řidičem bylo porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy porušení povinnosti vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán tak jednoznačně identifikoval, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Nebylo proto pochyb, jakou povinnost svým jednáním žalobce porušil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019 - 44).
54. Krajský soud závěrem dodává, že se sice ztotožňuje s tvrzením žalobce, že co do výše pokuty bylo nesprávně odkázáno na ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Takováto zřejmá nesprávnost v psaní však nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí. Pokuta byla uložena ve správné výši, kdy jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí, ukládal ji správní orgán na samé spodní hranici příslušného zákonného rozmezí, které je stanoveno § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, a to za správní delikt dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Z důvodů výše uvedených tak tato námitka nemůže být úspěšná.

V. 10. Sankce - nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

55. Žalobce rovněž namítal, že v řízení nedošlo k zohlednění § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, ač k tomu byly dle jeho názoru v posuzovaném případě naplněny podmínky.
56. Zmíněné ustanovení stanoví, že je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložena v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že: „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady

individualizace sankce. Zároveň je však třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu”.

57. Žalobce uvedl, že pokud by k danému ustanovení správní orgán přihlédl, uložil by sankci pod spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, a to vzhledem k tomu, že proti žalobci nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností. Zároveň uvádí, že v řízení nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti. S takovým závěrem však krajský soud nemůže souhlasit. Zmiňované okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela typický případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na samé spodní hranici zákonné sazby. Ustanovení § 44 zákona o silničním provozu tedy na případ žalobce aplikováno být nemělo.

V. 11. Nestanovení místa přestupku

58. Žalobce rovněž namítl, že dle jeho názoru nebylo místo údajného protiprávního jednání vymezeno s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace místa spáchání přestupku: „v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300, směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce““, nelze dle žalobce seznat, kde ke spáchání přestupku došlo, zda se rychloměr nachází na území obce, jaká je v daném úseku nejvyšší povolená rychlost, a nelze se s místem měření ani seznámit. Žalobce tak nemůže zjistit, zda bylo měřeno v zastavěném úseku obce, zda nebylo měřeno jeden metr od dopravní značky, označující začátek či konec obce, dokonce ani neví, zda bylo měřeno v konkrétním místě nebo v dva kilometry dlouhém úseku. Žalobce rovněž namítá, že z výroku rozhodnutí nelze poznat, kde k přestupku mělo dojít, neboť jsou v něm uvedeny dvě různé obce. Proto žalobce došel k závěru, že definice místa ve výroku není dostatečná.
59. Tuto námitku soud neshledal jako důvodnou. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí je nezbytné hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem, kdy je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu ne bis in idem, atd. Jakkoli je ve výroku rozhodnutí správního orgánu místo měření vymezeno místní částí, číslem příslušné pozemní komunikace a směrem jízdy, není to důvod pro to, aby bylo napadené rozhodnutí označeno jako nepřezkoumatelné. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, stejně jako příslušná fotodokumentace, jsou součástí správního spisu a tyto informace dostatečně konkretizují. Tímto však soud nezpochybňuje, že na formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu je nezbytné klást přísné požadavky. Smyslem precizního vymezení skutku ve věci správního trestání je zamezení možné záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek. Tím by došlo k prolomení zásady ne bis in idem. Ve stejném duchu judikoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2008, kde uvedl: „... v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zajistit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání,

popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně omezují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě”. V souvislosti s projednávanou věcí lze rovněž odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, dle kterého: „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým.”

60. V nyní posuzované věci byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán ve výroku vymezil místo spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu názvem místní části obce Třebihošť, Horní Dehtov, číslem pozemní komunikace a směrem jízdy. Dále uvedl, že v daném místě je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h a popsal, že vozidlu provozovaném žalobcem byla automaticky naměřena rychlost 70 km/h, po zohlednění odchylky 67 km/h, přičemž k uvedenému skutku došlo dne 2. 6. 2016 v 21:43 hodin. Protože žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, dopustil se správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Závěrem krajský soud dodává, že ve výroku rozhodnutí nebyly uvedeny dvě různé obce, neboť obec Třebihošť je tvořena z více částí, kdy jednou z nich je i Horní Dehtov. Ze strany správního orgánu tak došlo pouze k bližší specifikaci místa spáchání přestupku.

V. 12. Prekluse - jeden rok mezi zahájením řízení a rozhodnutím

61. Žalobce zastává názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchání správního deliktu zanikla. Dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo nutné vycházet z nové právní úpravy přestupků a užít tak ustanovení § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Poslední právní skutečností, kterou došlo k přerušení promlčecí doby bylo zahájení řízení. K tomu došlo doručením příkazu dne 30. 3. 2017. Jednoletá promlčecí doba proto uplynula dne 30. 3. 2018. Následujícího dne došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Rozhodnutí vydané 11. 5. 2018 tak bylo vydáno již v době, kdy odpovědnost za přestupek zanikla. Dle zákona o odpovědnosti za přestupek došlo k zániku odpovědnosti za spáchání přestupku s ohledem na nutnost aplikace prekluzivní lhůty v něm vyjádřené. Jde tedy nepochybně o pro žalobce příznivější situaci. Žalobcem citované ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky sice do jisté míry vyvrací jeho argumentaci, nicméně dle žalobcova tvrzení není možné z přechodných ustanovení vycházet, neboť právní norma obsažená v § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupek je protiústavní. Druhým důvodem, pro který je nutné vycházet z prekluzivních lhůt stanovených v § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky je skutečnost, že jednání žalobce bylo dříve kvalifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla. Na tento se vztahovala úprava prekluzivních lhůt dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, toho času účinného. V průběhu řízení však nabyla účinnost novela silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterou byla zavedena skutková podstata přestupku provozovatele vozidla. Na tento se vztahuje úprava prekluzivních lhůt obsažená v § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. Existují tedy dvě skutkové

podstaty, kdy každá z nich se řídí vlastní úpravou prekluzivních lhůt, přičemž pro žalobce, jakožto pachatele, je příznivější, aby byl postižen za přestupek provozovatele vozidla, z důvodu příznivější úpravy prekluzivních lhůt. Třetím důvodem je, že zákon o silničním provozu nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci. Zákon o silničním provozu stanovil dvouletou subjektivní lhůtu k zahájení řízení a čtyřletou objektivní lhůtu k zahájení řízení. Proto žalobce zastává názor, že na věc mělo být aplikováno ustanovení o prekluzi dle zákona o odpovědnosti za přestupky a hledět na přestupek jako na promlčený ke dni 31. 3. 2018. Na věc pak lze nahlížet optikou retroaktivity *in mitius*, vedoucí ke stejnému závěru.

62. Krajský soud uvádí, že pro posouzení aplikace zákona o odpovědnosti za přestupky v otázce zániku trestnosti je třeba vycházet z obsahu správního spisu a z průběhu správního řízení. Ze spisu plyne, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 7. 2018, pravomocným se tak stalo po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který je účinný, spolu se souvisejícím zákonem 183/2017 Sb., od 1. 7. 2017. Druhý uvedený zákon měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 127f zákona o silničním provozu, kdy v případě § 125e vypustil, mimo jiné ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnícké nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
63. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zaniká odpovědnost za přestupek uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Proto by se mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti po uplynutí promlčecí doby, která činí 1 rok.
64. Žalobce spáchal správní delikt (dnes přestupek) v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti fyzické osoby za správní delikt dle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou jednoletou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení). V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, jelikož by doba jednoho roku uplynula. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje.
65. V této věci totiž nemá být užito analogie ve vztahu § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, ale analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku

trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu.

66. Vzhledem ke skutečnosti, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.
67. Jak plyne z výše uvedeného, lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán, zanikla by odpovědnost žalobce až 2. 6. 2020. V dané věci zahájil správní orgán I. stupně řízení do 2 let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl, čímž byla splněna i druhá podmínka stanovená v § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu. Z důvodů výše uvedených považuje krajský soud postup správního orgánu I. stupně za správný, když konstatuje, že k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo.
68. K návrhu právního zástupce žalobce, aby bylo řízení přerušeno do doby rozhodnutí Ústavního soudu o návrhu na zrušení §112 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky, krajský soud uvádí, že vzhledem k tomu, že se ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nepoužije, návrhu na přerušení řízení nemohlo být vyhověno.

V. 13. Absence zjištění formy zavinění řidiče

69. Dle žalobce je rozhodnutí nezákonné i proto, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Zdůraznil, že provozovatele vozidla je však možné trestat pouze tehdy, bylo-li jednání nezjištěného řidiče zaviněné, neboť přestupek je ze své podstaty zaviněné protiprávní jednání.
70. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožnil. Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vymezuje § 125f zákona o silničním provozu. V prvním odstavci stanoví, že jde o odpovědnost za to, že provozovatel nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve druhém odstavci však takto široce vymezenou skutkovou podstatu zužuje pouze na případy, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, kdy zjištěné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a kdy současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. § 125f zákona o silničním provozu rovněž obsahuje liberační důvody, jejichž naplnění i v případě, že byla naplněna skutková podstata přestupku popsána v odstavci 1 a 2, brání postihu provozovatele vozidla.
71. Jak plyne z vypořádání šesté námítky, v řízení o odpovědnost provozovatele vozidla není zkoumáno zavinění. V tomto smyslu je přitom nutné vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištění porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků, přičemž zavinění jako znak odpovědnosti za

přestupek sám výslovně nestanoví. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. Ke zkoumání těchto znaků by byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přestupku provozovatele vozidla.

V. 14. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

72. V tomto žalobním bodě žalobce namítá, že nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření rychlosti (IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“). Proto žalobce zastává názor, že důkaz fotografiemi byl získaný v rozporu s právem a jako takový je nepřipustný.
73. Krajský soud k tomuto pouze konstatuje, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami, která byla dříve zakotvena v § 79a zákona o silničním provozu, byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Výtky žalobce v tomto směru nejsou důvodné, jelikož měření proběhlo až po změně právní úpravy, a tedy bylo provedeno v souladu s právními předpisy.

V. 15. Neexistence skutkové podstaty založené na úsekovém měření

74. Dle žalobce neexistuje skutková podstata překročení rychlosti v měřeném delším úseku zjištěném na základě tzv. úsekového měření. Žalobce lze trestat pouze za překročení rychlosti na jednom místě a nikoliv za překročení průměrné rychlosti v úseku.
75. Jelikož se obdobnou námitkou již zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, odkazuje krajský soud na jeho závěry. Ústavní soud konstatoval: „Právní norma má být dostatečně konkrétní, aby popsala právní vztah nezaměnitelně, ale současně dostatečně abstraktní, aby postihla co nejširší okruh možných jednotlivostí právního vztahu. Nelze proto očekávat, že právní předpis upravující tu kterou materii bude vysvětlovat všechny pojmy v ní použité a obsahovat výčet všech možných okolností, které v daném právním vztahu mohou nastat. Od předpisu upravujícím provoz na silnicích, nebo definujícím jednání porušující či ohrožující zájem společnosti tedy nebude možno očekávat definici pojmu pozemní komunikace, Policie a další. Tyto, a mnohé další, pojmy vztahující se k příslušným právním vztahům, jsou upraveny jak v rámci celého právního řádu, tak i v rámci neprávních norem zejména technického charakteru, upravujících například stavebně technické vybavení pozemní komunikace. Pokud tedy stěžovatel založil tvrzení o protiprávnosti postupu správních orgánů a správních soudů na absenci způsobu měření rychlosti v zákoně o silničním provozu, Ústavní soud s takovým tvrzením souhlasit nemůže. Napadené ustanovení zákona opravňuje Policii, resp. obecní policii k měření rychlosti pro účely zvýšení bezpečnosti provozu na silnicích.“
76. A dále Ústavní soud zhodnotil: „Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že pokud není technické provedení zákonného zmocnění deklarováno v právní normě, zakládá tato skutečnost automaticky protiprávnost aplikace zákonného oprávnění státního

orgánu. Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnost orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.”

77. Na základě uvedené citace krajský soud konstatuje, že je zcela v souladu se zákonem, pokud Policie České republiky, resp. obecní policie, provádí úsekové měření rychlosti vozidel, aniž by zákon explicitně stanovoval, že je policie oprávněna provádět měření rychlosti prostřednictvím úsekového měření rychlosti

V. 16. Neoprávněné narušení osobních údajů řidiče s důsledkem nezákonnosti odsouzení

78. Žalobce je toho názoru, že není možné snímat, fotit a natáčet všechna vozidla vjíždějící do obce, neboť se v daném okamžiku jejich řidiči nedopustili žádného správního deliktu a následně toto činit i při výjezdu z obce a posléze vyhodnocovat, zda došlo k porušení zákona. V takovém případě jde dle žalobce o nezákonné narušování osobních údajů řidičů motorových vozidel. V této věci odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu Rakouské republiky, který označil úsekové měření za narušující právo na ochranu osobních údajů.

79. Krajský soud odkazuje na § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že: „Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.” Předmětem záznamu přitom nebyl vnitřní prostor vozidla, ale jeho zevnějšek, který je veřejně přístupný každému. Jelikož je obecní policie v souvislosti se „zvýšením bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (...) oprávněna měřit rychlost vozidel” podle § 79a zákona o silničním provozu, může takový záznam pořizovat. Nejedná se proto o zásah do soukromí jednotlivce, který by byl v rozporu s ustanoveními Listiny základních práv a svobod (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 - 55). Proto se krajský soud ani s touto námitkou nemohl ztotožnit.

V. 17. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

80. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
81. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Závěr a náklady řízení

82. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
83. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. června 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně